

#1 *The New York Times* Bestsellers

ELISONE PATAKI

KARALIENES LIKTEŅIS

DEZIRĒ, NAPOLEONS UN DINASTIJA

ELISONE PATAKI
KARALIENES
LIKTEINIS

ALLISON PATAKI

THE QUEEN'S
FORTUNE

ELISONE PATAKI

KARALIENES
LIKTEŅIS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Pa 741

Copyright © 2020 by Allison Pataki
All rights reserved

Published in the United States by Ballantine Books,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York

Elisones Pataki romāna "Karalienes liktenis"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Diāna Breita
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © skeeze/pixabay.com

ISBN 978-9984-35-973-1

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

Pateicos Leisijai

Prologs

STOKHOLMA, ZVIEDRIJA, 1860. GADA DECEMBRIS

Kad pusnaktī sāk snigt un sniegpārslas pārklāj tukšās, bruģētās ielas, apbārstot Svētā Nikolaja baznīcas gotisko zvanu torni ar baltu pūdercukura kārtu, paveras plašas iespējas iztēlei. Es esmu meitene no dienvidiem, kur vējš smaržoja pēc siltas, sāļas jūras un citronu audzēm pakalnē, un šīs baltās pārslas vienmēr mani žilbina un mulsina.

– Kring, kring! – visi sauc. Apkārt un apkārt. Tā ir viena no retajām frāzēm zviedru valodā, ko esmu papūlējusies iemācīties. Kring, kring. “Apkārt vien, apkārt vien traucas mūsu vecā, jukusi karaliene, braucot pa sniegotajām ielām, kas slīgst pusnakts tumsā, un iztēlojoties sevi atkal Parīzē.”

Es tik tikko manāmi pasmaidu un iekārtojos ērtāk uz slēgtās karietes mīkstā sēdekļa, pieglaužot vaigu pie apmetņa sudrablapsas apkakles. Ak, kā viņi kļūdās! Kad braucu pa naksnīgo Stokholmu un žilbstu sniegā, es neiztēlojos sevi Parīzē. Ne jau tāpēc es braucu ziemas naktī, lai iztēlotos viņu, viņa impēriju, ģerboņa zelta ērgļus vai izaicinošo Parīzes Dievmātes katedrāles smaili, kas slienas gaisā blakus

Sēnai kā izaicinošs, cilvēku radīts akmens pirksts, iebakstot acīs Dievam.

Nē, nē. Es braucu un braucu, lai atkal redzētu viņu – meiteni, kuras vārds nozīmēja “iekāre”. Meiteni no citas dzīves otrpus sasalušajai jūrai un kara izpostītajam kontinentam. Dezirē. Pirms viņi piešķīra citu vārdu man, savai karalienei, savai zviedru mātei, Dezidērijai.

Reizēm šajās pusnakts pārdomās iezogas arī viņš, kā jau visi, bet tikai saistībā ar meiteni, kuru milēja, ar meiteni, kurai izdevās nospiegt uz ceļiem jauno, raupjo kareivi no Korsikas. Meiteni, kuru viņš varēja izvēlēties. Vai es spētu remdēt viņa negausību, nevis to uzkurināt? Vai es varētu to visu novērst, iemidzināt nepiesātināmo nezvēru, kurš apris visu savā ceļā – viņa kroni, impēriju, kontinentu, pat dzīvību?

Naktī, slēpjoties savas karaliskās karieses apsnigušajā būrī, es domāju par viņu. Par meiteni, kura varēja glābt šo vīrieti. Glābt mūs visus.

Kring, kring. Apkārt vien, apkārt vien – visas šīs domas, šīs atmiņas, šīs rēgainās dvesmas, kas ieguva un iznīcināja impērijas. Zīda šalkoņa, viegli soļi, kas aiztraucas pār deju grīdas parketu. Tumšas acis ar apņēmības pilnu skatienu, spēcīgas rokas, virsnieka formastērpa mainīgās krāsas. Kroņi, kas tiek uzlikti galvā pompozā ceremonijā un pēc tam tikpat nevērīgi norauti. Viņas smiekli. Viņa smiekli. Kļiedzieni, tosti ar šampanieti, dziesmas – vienmēr tik daudz vārdu. Tie visi ir gaisuši, gan vārdi, gan to izrunātāji, bet es esmu šeit. Es esmu palikusi pēdējā.

Viņi par mani runās visu, ko vien gribēs. Par savu daiļo karalieni. Viltīgo karalieni. Labestīgo, neprātīgo, veco karalieni. Es viņiem to ļaušu. Viņi piestiprinās man šos vārdus un noņems citus. Cik gan daudzus dažādus apmetņus, kroņus un vārdus es esmu nēsājusi! Bet neviens nevar noliegt

to, ko esmu zinājusi vienmēr. Es pratu valdīt pār vīriešiem un karaļvalstīm, bet to māc jebkurš godkārs viltnieks ar armiju. Turpretī es? Es zinu kaut ko citu. Es zinu, kā izdzīvot.

Pat tagad, kad ikkatra mana dvaša varētu būt pēdējā, es zinu, ka man vēl ir pēdējā iespēja visus pārsteigt. Tas notiks. Un viss sākas ar kvēlo sirdi krūtīs kādai meitenei, kuras vārds nozīmēja "iekāre".

1. dağa

1. nodaļa

NOTRDAMAS KLOSTERIS, DIENVIDFRANCIJA, 1789. GADA VASARA

Bija noticis kaut kas ļoti nelāgs. Par to liecināja mūķeņu saspringtās sejas izteiksmes, viņu steigšanās pa gaiteni, pāpēžiem dusmīgi klabot pret abatijas senajiem, saltajiem bruģakmeņiem. Šurpu turpu traucās čuksti, bažīgi un drudžaini, gluži kā trauklā sveču gaisma, kas tik tikko apgaismoja viņu straujās gaitas.

Man ierūcās vēders, un es iespiedu tajā dūri, vēloties, kaut domas novērstos no izsalkuma. "Tik slikta raža nav bijusi vairākas desmitgades," mūķenes nemitīgi atkārtoja visu vasaru. Viņu balsi vienlīdzīgā mērā skanēja samierināšanās ar likteni un pārmetums, it kā mēs pašas būtu to izraisījušas. "Dievs pārbauda mūsu ticību." Dieva uzliktais pārbaudījums ilga nedēļas, pēc tam mēnešus. Šie mēneši vienpadsmit gadus vecai, izsalkušai meitenei stiepās tik ilgi kā mūžība. "Mums jāaizlūdz par nelaimīgajām dvēselēm, ko moka ciešanas. Mēs lūdzam par nabagiem un izsalkušajiem," mūķenes mums atgādināja ik vakaru un ritu, kad lūdzāties. Man gribējās viņām atcirst: "Par izsalkušajiem? Vai gan es neciešu badu?" Tomēr es zināju, ka māsām drīkst atbildēt

tikai ar žēlīgu galvas mājīenu, dievbijīgi iedurot skatienu zemē. Man nevajadzēja, lai sāpētu ne vien tukšais vēders, bet arī sēžamvieta.

Klosterī vienīgā vieta, kur ēdiena netrūka, bija slimnieku palāta; to zinājām mēs visas. Pērnajā ziemā, kad mana māsa Žilija saslima un gulēja uz nevainojami tīras gultas zem baltiem, čaukstošiem palāgiem, es palēkdamās skrēju pa gaitenīem līdz slimnieku palātai, uzklupu mātai un piespiedu lūpas pie viņas mutes. "Kā briedis meklēšanās laikā," viņa sašutusi nočukstēja un veltīja man mūsu mātes cienīgu bargo skatienu, acis aizvainoti iepletusi.

Man izdevās, un es ļāvos brīnišķīgiem slimības valgiem. Es biju daudz slimāka nekā Žilija, varēju pavadīt divas nedēļas, nesātīgi ēdot, laiskojojoties siltā gultā, snaužot pat tad, kad skanēja lūgšanu zvani un citas pārgurušās meitenes, kurām vēders bija tukšs un alka pēc maizes, gāja pa tumšajiem gaitenīem uz ledaino kapelu, lai skaitītu lūgšanas pirms rītausmas. Slimību es paildzināju par vairākām dienām pat tad, kad kakls vairs nesāpēja un arī plaušas bija tīras. Es nevis vienkārši meloju, bet darīju to, lai kristu negausības un slinkuma grēkā. Katrs mirklis bija īsta bauda.

Tomēr tajā rītā, kad biju pārliecināta, ka man draud nepatikšanas, iemesls nebija tēlota slimība. Ne arī meli, lai saņemtu vairāk ēdiena vai iespēju pagulēt. Nē, torīt es biju grēkojusi daudz vairāk. "Tev nebūs zagti." Es zināju šo bausli, tomēr biju zagusi. Nē, ne gluži zagusi, tikai paslēpusi. Rīta atpūtas laikā māsa Marija Benediktine stūma ķerru pa pagalmu, bet tā apgāzās, un sulīgās melones aizvēlās pa izkaltošās, dzeltenīgās zāles klāto laukumu. Viņa aicināja mūs palīgā meklēt šo bagātību, bet es nostājos priekšā kādai melonei un ātri aizspēru to tālāk aiz krūma. Mani tiešām mocīja izsalkums, un melone izskatījās neticami kārdinoša un